

sig om en Mand, der havde begaaet meget urigtige Handlinger. Hun fik ved den Lejlighed sine private Forhold eftersat paa alle Leder og Kanter, og jeg synes, det var i højeste Grad urigtigt, at en Del af Pressen tog Anledning til at genfortælle det, der blev oplyst. Det var imidlertid i dette Tilfælde en Fejl af Pressen. Det forekommer mig altsaa, at man vist kan være nogenlunde tilfreds med det, der paa dette Omraade er foreslaaet af den højtærede Minister.

Om Spørgsmaalet Vidnegodtgørelse maa jeg sige, at her kan jeg ikke stille mig paa samme Standpunkt som den ærede foregaaende Taler. I Fjor blev det foreslaaet, at Vidnegodtgørelserne skulde fordobles, og det vilde i Virkeligheden være saare rimeligt, om en saadan Forhøjelse fandt Sted. Dette Spørgsmaal synes jeg ikke kan klares med en Henviisning til, at her er Tale om et almindeligt borgerligt Ombud. Forholdet er dog det, at det Tab, der lides ved at skulle møde som Vidne, kan være meget forskelligt for de forskellige Mennesker. Der kan være Folk, der bliver indstævnet som Vidner, som det ikke generer noget som helst i økonomisk Henseende, medens det for Lønarbejdere og ligestillede kan betyde et saare føleligt Tab. Derfor mener jeg, vi bør overveje, om man ikke nu bør gaa til Gennemførelsen af det paa dette Omraade i Fjor fremsatte Forslag. Jeg vil tillade mig at anbefale en velvillig Overvejelse heraf.

Saa vil jeg gerne, inden jeg slutter, have Lov til at sige et Par Ord om det store Stridsspørgsmaal, som i Fjor var fremme, og som for et Øjeblik siden blev berørt af den ærede foregaaende Taler, nemlig Forslaget om offentlig Votering i Højesteret, som er udeladt i dette Lovforslag. Jeg var i Fjor inde paa dette Forhold og udtalte paa min Gruppens Vegne Tilslutning til det Forslag, der den Gang forelaa. Jeg skal henvise til de Udtalelser, jeg den Gang fremsatte derom, og i Dag blot sige, at naar den højtærede Minister til Begrundelse af den Afgivelse, som her foreligger fra det tidligere Forslag, siger, at der synes ikke at være rejst noget Krav med betydelig Styrke ude i Befolkningen, og at tilmed Højesteret for sit eget Vedkommende enstemmigt er imod Gennemførelsen af offentlig Votering, kan ingen af de Grunde, der her anføres af Ministeren, for mig være afgørende. Man kan vanskeligt tænke sig, at der om et saa specielt Anliggende skulde rejse sig en Folkestemning med en betydelig Styrke. Jeg mener, at om saadanne specielle Anliggender maa Rigsdagen som Folke-

repræsentation træffe den Afgørelse, den skønner er den rigtige. Men endvidere, hvis man tænkte sig, at en eller anden Sag rejste en Folkestemning af et saadant Omfang, at den nuværende Justitsminister vilde sige, at nu er den af en betydelig Styrke, saa er det dog et Spørgsmaal, om det vilde være heldigt, at man under en saadan Situation skulde til at ændre ved Højesterets Votering. Jeg mener, at man i roligere Tider bør gennemføre Ændringer paa dette Omraade, det vil være det heldigste for alle Parter.

At Højesteret selv er imod det, kan heller ikke være afgørende for mig. Vi har tidligere erfaret, at der indenfor Højesteretsdommernes Kreds ikke var Tilslutning til dette Princip Gennemførelse, men overfor dette maa det være tilladt at gøre opmærksom paa, hvordan Udviklingen har været i andre Lande, hvor man ligeledes til at begynde med har været Modstander af Offentlighedsprincippet, men hvor man efterhaanden er kommet til den modsatte Opfattelse og er blevet tilfreds med denne offentlige Votering i Højesteret.

Jeg skal blot endnu om dette Spørgsmaal sige, som jeg tidligere har anført, at Højesteret jo i høj Grad ved sine Afgørelser er retsstiftende, skal stifte Ret paa Omraader, hvor der hidtil ingen Ret har været, og det forekommer mig at være af Betydning, at den Befolkning, som skal bøje sig for de Afgørelser, der træffes, og som skal have Tillid til de Domme, der fældes af Landets højeste Domstol, i videst mulig Udstrækning har Lejlighed til at gøre sig bekendt med den Begrundelse, der gives af de enkelte Dommere for det Standpunkt, de indtager. Vi har i det sidst forløbne Aar set nogle Eksempler paa, at Højesteret er kommet til en stik modsat Afgørelse af den, der er blevet truffet af Landsretten, og i flere af disse Tilfælde synes jeg, det vilde have virket velgørende, om Befolkningen havde haft Lejlighed til at se, hvorledes man begrundede Afgørelsen. For mig staaer det saaledes, at Landsretten maa siges at staa den almindelige Befolkning og Erhvervslivet betydeligt nærmere end Højesteret, og naar derfor Højesteret i en vigtig Sag, som sætter Sindene i Bevægelse, kommer til et Resultat, der er stik modsat det, Landsretten kom til, synes jeg, det vilde være heldigt, om Befolkningen havde Lejlighed til at se noget mere af den Begrundelse, Højesterets Afgørelse kommer til at hvile paa.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og i øvrigt blot endnu gøre